

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ - Ἄριθμὸς Δεκατέσσαρα

Ἡ Ἑβδομη Σφραγίδα

Jeff Pippenger

2023-11-11

Ο δοκιμαστικός πόλεμος των αγγέλων, που άρχισε με τον Εωσφόρο στον τρίτο ουρανό, όπως απεικονίζεται στο δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, προτυπώνει τον δοκιμαστικό πόλεμο ανθρώπων και αγγέλων, που καταλήγει στον πρώτο ουρανό. Όταν ο Σατανάς και οι άγγελοί του εκβλήθηκαν από τον τρίτο ουρανό, ο Σατανάς άνοιξε ένα νέο μέτωπο μάχης στον κήπο της Εδέμ. Όπως στον πόλεμο του τρίτου ουρανού με τον Εωσφόρο, έτσι και για την ανθρωπότητα ο Θεός θέσπισε επίσης μία περίοδο δοκιμασίας. Ο πόλεμος στον πρώτο ουρανό, που αρχίζει κατ' ουσίαν με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, αντιπροσωπεύει το τέλος του χρόνου δοκιμασίας για την ανθρωπότητα.

Στα κεφάλαια δώδεκα και δεκατρία της Αποκάλυψης παρουσιάζονται ο δράκων, το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης. Κατά συνήθεια, οι τρεις αυτές δυνάμεις νοούνται ότι αντιπροσωπεύουν πρωτίστως την παρελθούσα ιστορία των τριών αυτών δυνάμεων· όμως στον Ιωάννη εδόθη εντολή να γράψει τα «μέλλοντα να γίνουν», και ολόκληρο το βιβλίο της Αποκάλυψης ομιλεί για τις «έσχατες ημέρες», γι' αυτό εφαρμόζουμε τη βιβλική αρχή ότι το τέλος εικονίζεται από την αρχή και αποδίδουμε τα σύμβολα της Αποκάλυψης ως παρούσα, όχι παρελθούσα, αλήθεια.

Ο Σατανάς έχει ταυτοποιηθεί, τόσο στον πόλεμο που άρχισε στον τρίτο ουρανό όσο και στην πρώτη μάχη που έφερε στους ανθρώπους στον κήπο της Εδέμ, ως χρησιμοποιών τον «υπνωτισμό» για να μεταδώσει τις διεφθαρμένες επικοινωνίες του, προκειμένου να επιτύχει τον πολεμικό του σκοπό.

Ο Σατανάς έθεσε σε πειρασμό τον πρώτο Αδάμ στην Εδέμ, και ο Αδάμ συλλογίσθηκε με τον εχθρό, δίνοντάς του έτσι το πλεονέκτημα. Ο Σατανάς άσκησε τη δύναμη του υπνωτισμού του επάνω στον Αδάμ και την Εύα, και αυτή τη δύναμη επεδίωξε να ασκήσει και επάνω στον Χριστό. Αλλά αφού παρατέθηκε ο λόγος της Γραφής, ο Σατανάς γνώρισε ότι δεν είχε καμία πιθανότητα να θριαμβεύσει.

«Άνδρες και γυναίκες δεν πρέπει να μελετούν την επιστήμη τού πώς να αιχμαλωτίζουν τον νου εκείνων που συναναστρέφονται μαζί τους. Αυτή είναι η επιστήμη που διδάσκει ο Σατανάς.

Οφείλουμε να αντιστεκόμαστε σε καθετί αυτού του είδους. Δεν πρέπει να αναμιγνυόμαστε με τον μεσμερισμό και τον υπνωτισμό—την επιστήμη εκείνου που έχασε την αρχική του θέση και εκβλήθηκε από τις ουράνιες αυλές.» Mind, Character and Personality, 713.

Η «επιστήμη που διδάσκει ο Σατανάς» έχει τελειοποιηθεί από τους παγκοσμιοποιητές εμπόρους και εφαρμόζεται μέσω της «λεωφόρου ταχείας κυκλοφορίας της πληροφορίας» κατά τις «έσχατες ημέρες». Ο Σατανάς είναι ο πατέρας του ψεύδους, και οι γίγαντες των μέσων ενημέρωσης όχι μόνο προωθούν ψεύδη, αλλά και αποκλείουν την αλήθεια, παρακολουθούν εκείνους που θεωρούν

αιρετικούς και χρησιμοποιούν την πλέον εξελιγμένη μορφή υπνωτισμού που εφαρμόστηκε ποτέ στην ιστορία του πλανήτη γη. Ο πόλεμος που άρχισε στον τρίτο ουρανό υπογραμμίζει αυτή την ιδιότητα του πολέμου του Σατανά, ώστε οι πιστοί που θα ζουν όταν ο πόλεμος του πρώτου ουρανού θα τεθεί σε εξέλιξη να έχουν προειδοποιηθεί εκ των προτέρων μέσω της πρόγνωσης. Όταν κατανοούμε ότι το κέντρο ελέγχου του παγκόσμιου ιστού και της «λεωφόρου ταχείας κυκλοφορίας της πληροφορίας» διοικείται και ελέγχεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, διακρίνουμε τι σημαίνει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες κατεβάζουν φωτιά από τον ουρανό και πλανώνουν ολόκληρο τον κόσμο. Η «φωτιά» στο βιβλίο της Αποκάλυψης συμβολίζει ένα μήνυμα.

Ο συμβολισμός της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατρία και εδάφιο δεκατρία, αντλείται από τη μάχη στο όρος Κάρμηλος, όπου οι προφήτες του Βάαλ και οι προφήτες των αλσών δεν μπόρεσαν να καλέσουν φωτιά να κατέβει από τον ουρανό, ώστε να επιβεβαιωθεί ότι ο Βάαλ και η Αστάρωθ ήταν αληθινοί θεοί. Ο Βάαλ, ως ανδρική θεότητα, και η Αστάρωθ, ως γυναικεία θεότητα, αντιπροσωπεύουν την εικόνα του θηρίου, τον ανίερο συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Αυτοί ήταν οι προφήτες της Ιεζάβελ, η οποία βρισκόταν σε ανίερη σχέση με τον Αχαάβ. Αυτοί οι δύο προφητικοί μάρτυρες της εικόνας του θηρίου στην αφήγηση του όρους Κάρμηλος προσδιορίζουν τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών, πρώτον, στη διαμόρφωση μιας εικόνας του παπικού συστήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες και, κατόπιν, στον κόσμο. Η «φωτιά» στον Κάρμηλο επρόκειτο να είναι η απόδειξη τού ποιος ήταν πράγματι ο αληθινός Θεός. Αντιπροσώπευε μια αποκάλυψη από τον ουρανό που προσδιόριζε τον αληθινό Θεό, και το ίδιο ζήτημα υφίσταται όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες καλούν φωτιά να κατέβει από τον ουρανό.

Στο βιβλίο του Ησαΐα, ο Θεός που γνωστοποιεί το τέλος από την αρχή, απευθύνεται στο ίδιο το σκηνικό του όρους Κάρμηλος των παλαιών χρόνων, καθώς και στο προφητικό σκηνικό που αντιπροσωπεύεται όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες κατακαλούν φωτιά από τον ουρανό.

Παρουσιάσατε την υπόθεσίν σας, λέγει ο Κύριος· προβάλατε τους ισχυρούς σας λόγους, λέγει ο Βασιλεύς του Ιακώβ. Ας τους προβάλουν, και ας μας δείξουν τι πρόκειται να συμβεί· ας δείξουν τα προηγούμενα πράγματα, ποια είναι, ώστε να τα εξετάσουμε και να γνωρίσουμε την έκβασή τους· ή αναγγείλατέ μας τα μέλλοντα. Δείξατε τα πράγματα που θα γίνουν στο εξής, για να γνωρίσουμε ότι είστε θεοί· ναι, πράζετε καλό ή πράζετε κακό, ώστε να εκπλαγούμε και να το δούμε μαζί. Ιδού, είστε εκ του μηδενός, και το έργο σας εκ του ουδενός· βδέλυγμα είναι εκείνος που σας εκλέγει. Εγώ ήγειρα έναν από βορρά, και θα έλθει· από ανατολών ηλίου θα επικαλείται το όνομά μου· και θα επέλθει επί άρχοντες όπως επί πηλού, και καθώς ο κεραμεύς καταπατεί τον πηλό. Ποιος ανήγγειλε από την αρχή, ώστε να γνωρίζουμε; και από πριν, ώστε να πούμε, Είναι δίκαιος; Ναι, δεν υπάρχει κανείς που να δείχνει· ναι, δεν υπάρχει κανείς που να αναγγέλλει· ναι, δεν υπάρχει κανείς που να ακούει τους λόγους σας. Ο πρώτος θα πει προς τη Σιών, Ιδού, ιδού, αυτοί· και στην Ιερουσαλήμ θα δώσω έναν που φέρει αγαθές αγγελίες. Ησαΐας 41:21–27.

Στον πόλεμο του πρώτου ουρανού, που αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς και ο ίδιος ο Σατανάς, θα λάβουν άδεια να «παρουσιάσουν» την «υπόθεσή» τους, και θα καλέσουν φωτιά να καταβεί από τον ουρανό, σε μια απόπειρα να αποδείξουν ότι ο θεός της Ιεζάβελ είναι ο αληθινός Θεός. Ο κόσμος θα εξαναγκαστεί να δεχθεί το χάρagma της

ημέρας λατρείας εκείνου του θεού. Η φωτιά που καταβιβάζεται από τον ουρανό, μέσω της «λεωφόρου υπερπληροφόρησης», προς όλη την ανθρωπότητα, είναι έργο «μηδενός», και εκείνος που επιλέγει το μήνυμα που μεταδίδεται μέσω αυτού του μέσου είναι «βδέλυγμα».

Σε εκείνον τον πόλεμο, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και κατόπιν το μεγάλο πλήθος, θα είναι οι μάρτυρες του Θεού στη διαμάχη σχετικά με το ποιος είναι ο αληθινός Θεός. Τα μηνύματα που μεταδίδονται και από τις δύο πλευρές του πολέμου παριστάνονται ως «πυρ». Όλα τα έθνη θα συγκεντρωθούν για να κριθεί ποιος είναι ο αληθινός Θεός, και θα υπάρχουν δύο τάξεις μαρτύρων, ώστε να εδραιωθεί η «αλήθεια».

Ας συναχθούν όλα τα έθνη μαζί, και ας συγκεντρωθούν οι λαοί· ποιος από αυτούς δύναται να αναγγείλει τούτο και να μας δείξει τα πρότερα; ας παρουσιάσουν τους μάρτυρές τους, για να δικαιωθούν· ή ας ακούσουν, και ας πουν, Είναι αλήθεια. Σεις είστε οι μάρτυρές μου, λέγει ο Κύριος, και ο δούλος μου, τον οποίον εξέλεξα· ώστε να γνωρίσετε και να πιστεύσετε εις εμέ, και να εννοήσετε ότι εγώ είμαι αυτός· πριν από εμέ δεν εσηματίσθη Θεός, ούτε μετά από εμέ θέλει υπάρξει. Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος· και εκτός εμού δεν υπάρχει σωτήρ. Εγώ ανήγγειλα, και έσωσα, και έδειξα, όταν δεν υπήρχε μεταξύ σας ξένος θεός· διά τούτο σεις είστε οι μάρτυρές μου, λέγει ο Κύριος, ότι εγώ είμαι Θεός. Ησαΐας 43:9–12.

Η τελική εκδήλωση του Όρους Καρμήλου έχει μάρτυρες για τον Σατανά και μάρτυρες για τον Θεό. Η επίδειξη αποσκοπεί στο να αποδείξει ποιος είναι ο αληθινός Θεός, αλλά σε τι υποτίθεται ότι πρέπει να μαρτυρούν οι πιστοί μάρτυρες του Θεού;

Ούτως λέγει Κύριος, ό Βασιλεύς του Ίσραήλ, και ό λυτρωτής αυτού, ό Κύριος τών δυνάμεων· εγώ είμι ό πρώτος, και εγώ είμι ό έσχατος· και πλην έμου δεν υπάρχει Θεός. Και τίς, ως εγώ, θέλει καλέσει, και θέλει κηρύξει τούτο, και θέλει θέσει αυτό εις τάξιν ένώπιόν μου, άφ' ού διώρισα τόν άρχαϊον λαόν; και τά έπερχόμενα και όσα μέλλουν νά γίνουν, άς δείξουν εις αυτούς. Μή φοβείσθε, μηδέν ταραττεσθε· δεν σοϋ τó είπα από τότε, και δεν τó έκήρυξα; σεις είσθε μάλιστα οί μάρτυρές μου. Μή υπάρχει Θεός πλην έμου; ναί, δεν υπάρχει άλλος Θεός· δεν γνωρίζω οϋδένα. Όσοι κατασκευάζουν γλυπτό είδωλο, πάντες αυτοί είναι ματαιότης· και τά ποθητά αυτών δεν θέλουσιν ώφελήσει· και αυτοί είναι μάρτυρες έαυτών· δεν βλέπουν, οϋδέ γνωρίζουν, διά νά καταισχυνοϋν. Ήσαΐας 44:6–9.

Οι πιστοί κατά την τελική σύγκρουση του Όρους Καρμήλου καλούνται να μαρτυρήσουν την αλήθεια ότι ο Θεός είναι ο πρώτος και ο έσχατος. Αυτός είναι ο Θεός που «διώρισε τον αρχαίο λαό», ώστε να καταδείξει τα «επερχόμενα». Οι μάρτυρες του Θεού οφείλουν να παρουσιάσουν την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από την τελική μάχη του Όρους Καρμήλου.

Το μήνυμα του Όρους Καρμήλου του Σατανά παριστάνεται ως πυρ που καταβαίνει από τον ουρανό.

Και ποιεί μεγάλα σημεία, ώστε και πῦρ νά καταβαίνει έκ τοϋ ουρανοϋ εις τήν γήν ένώπιον τών ανθρώπων, Αποκάλυψις 13:13.

Το εδάφιο περιγράφει τα θαύματα που επιτελούν οι Ηνωμένες Πολιτείες μέσω της σύγχρονης επιστήμης του υπνωτισμού, η οποία μεταδίδεται στην ανθρωπότητα μέσω της «λεωφόρου της πληροφορίας». Αλλά το εδάφιο αναφέρεται επίσης και στην εμφάνιση του ίδιου του Σατανά, όταν αυτός υποδύεται τον Χριστό.

«Ο άγγελος που ενώνεται με τη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προλέγεται ένα έργο παγκόσμιας έκτασης και ασυνήθιστης δύναμης. Το κίνημα της παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε μερικές χώρες σημειώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από την εποχή της Μεταρρύθμισης του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά και αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.»

«Το έργο θα είναι παρόμοιο με εκείνο της Ημέρας της Πεντηκοστής. Όπως δόθηκε η “πρώιμη βροχή”, με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά το άνοιγμα του ευαγγελίου, για να προκαλέσει τη βλάστηση του πολύτιμου σπόρου, έτσι και η “όψιμη βροχή” θα δοθεί κατά το κλείσιμό του για την ωρίμανση του θερισμού. “Τότε θέλομεν γνωρίζει, εάν εξακολουθώμεν να γνωρίζωμεν τον Κύριον· η έξοδός Αυτού είναι προετοιμασμένη ως η αυγή· και θέλει ελθεί προς ημάς ως βροχή, ως όψιμος και πρώιμος βροχή επί την γην.” Ωσηέ 6:3. “Χαίρετε, λοιπόν, υιοί της Σιών, και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι Αυτός έδωκεν εις εσάς την πρώιμον βροχήν κατά μέτρον, και θέλει καταβιβάσει εις εσάς βροχήν, την πρώιμον βροχήν, και την όψιμον βροχήν.” Ιωήλ 2:23. “Και εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του Πνεύματός Μου επί πάσαν σάρκα.” “Και πας όστις αν επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου, θέλει σωθή.” Πράξεις 2:17, 21.»

«Το μεγάλο έργο του ευαγγελίου δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί με μικρότερη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού από εκείνη που χαρακτήρισε την έναρξή του. Οι προφητείες που εκπληρώθηκαν με την έκχυση της πρώιμης βροχής κατά το άνοιγμα του ευαγγελίου πρόκειται πάλι να εκπληρωθούν με την όψιμη βροχή κατά το κλείσιμό του. Εδώ είναι “οι καιροί της αναψυχής”, προς τους οποίους απέβλεπε ο απόστολος Πέτρος όταν είπε: “Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας, όταν έλθωσι καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου· και θέλει αποστείλει τον Ιησούν.” Πράξεις 3:19, 20.

«Δούλοι του Θεού, με τὰ πρόσωπά τους φωτισμένα και λάμποντα από άγια αφιέρωση, θα σπεύδουν από τόπο σε τόπο για να διακηρύξουν το μήνυμα από τον ουρανό. Με χιλιάδες φωνές, σε όλη τη γη, θα δοθεί η προειδοποίηση. Θαυματουργίες θα επιτελούνται, οι ασθενείς θα θεραπεύονται, και σημεία και τέρατα θα ακολουθούν τους πιστούς. Και ο Σατανάς επίσης ενεργεί, με ψευδή τέρατα, φθάνοντας μάλιστα να καταβιβάσει φωτιά από τον ουρανό μπροστά στα μάτια των ανθρώπων. Αποκάλυψις 13:13. “Έτσι οι κάτοικοι της γης θα οδηγηθούν να λάβουν τη θέση τους». Η Μεγάλη Διαμάχη, 611, 612.

Όταν φθάσουμε στον καιρό κατά τον οποίο ο Σατανάς καλεί φωτιά να κατεβεί από τον ουρανό, «οι κάτοικοι της γης θα οδηγηθούν να λάβουν θέση». Κατά τον καιρό εκείνο, η μαρτυρία του Θεού «θα σπεύσει από τόπο σε τόπο για να διακηρύξει το μήνυμα από τον ουρανό. Με χιλιάδες φωνές, σε ολόκληρη τη γη, θα δοθεί η προειδοποίηση». Το έργο που θα επιτελέσουν οι μάρτυρες

του Θεού «θα είναι παρόμοιο με εκείνο της Ημέρας της Πεντηκοστής», όταν ο «άγγελος που ενώνεται στη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του». Κατά την Πεντηκοστή, η φωτιά ήταν το σύμβολο της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, και η φωτιά είναι επίσης το σύμβολο της εκχύσεως του ακάθαρτου πνεύματος του Σατανά.

Αφού ο Ιωάννης παρουσιάζει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και το μεγάλο πλήθος στο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, κατόπιν προσδιορίζει το άνοιγμα της έβδομης και τελικής σφραγίδας. Η τελική, ή έβδομη, σφραγίδα αντιπροσωπεύει την αποσφράγιση της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού, και της μόνης προφητείας στο βιβλίο της Αποκάλυψης που επρόκειτο να αποσφραγισθεί αμέσως πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας. Η έβδομη σφραγίδα, οι επτά βροντές και η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού είναι όλα σύμβολα της ίδιας αλήθειας, η οποία ανοίγεται ακριβώς πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας. Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού τονίζει τον χαρακτήρα και τη δημιουργική δύναμη του Χριστού ως το Άλφα και το Ωμέγα. Οι επτά βροντές προσδιορίζουν την ιστορία κατά την οποία σφραγίζονται οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και η έβδομη σφραγίδα προσδιορίζει την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την ιστορία κατά την οποία οι δύο μάρτυρες ανασταίνονται και λαμβάνουν τη δημιουργική δύναμη της «αλήθειας» του Θεού, η οποία μεταβιβάζεται από τον Πατέρα, στον Υιό, στον Γαβριήλ, στον προφήτη, προς εκείνους που επιλέγουν να αναγινώσκουν, να ακούν και να τηρούν τη δύναμη που περιέχεται σε αυτήν.

Και όταν ήνοιξε την εβδόμη σφραγίδα, έγινε σιωπή εν τω ουρανώ έως ημίωρον. Και είδον τους επτά αγγέλους, οίτινες ίσταντο ενώπιον του Θεού· και εδόθησαν εις αυτούς επτά σάλπιγγες. Και ήλθεν άλλος άγγελος και εστάθη εις το θυσιαστήριον, έχων χρυσούν θυμιατήριον· και εδόθη εις αυτόν πολύ θυμίαμα, διά να προσφέρη αυτό μετά των προσευχών πάντων των αγίων επί το θυσιαστήριον το χρυσούν το ενώπιον του θρόνου. Και ανέβη ο καπνός του θυμιάματος μετά των προσευχών των αγίων εκ της χειρός του αγγέλου ενώπιον του Θεού. Και έλαβεν ο άγγελος το θυμιατήριον, και εγέμισεν αυτό εκ του πυρός του θυσιαστηρίου, και έρριπεν εις την γην· και έγιναν φωναί, και βρονταί, και αστραπαί, και σεισμός. Αποκάλυψις 8:1-5.

Στα εδάφια, «επτά άγγελοι» «εστάθησαν ενώπιον του Θεού» έχοντας «επτά σάλπιγγες». Οι επτά εκείνοι άγγελοι των σαλπύγων έχουν ορθώς γίνει κατά παράδοση κατανοητοί ως αντιπροσωπεύοντες τις κρίσεις του Θεού εναντίον της Ρώμης για την επιβολή της κυριακάτικης λατρείας. Η ειδωλολατρική Ρώμη, υπό τον Κωνσταντίνο, εξέδωσε τον πρώτο νόμο περί Κυριακής το έτος 321, και έως το έτος 330 η αυτοκρατορία του είχε διαιρεθεί σε ανατολή και δύση. Από εκείνο το σημείο και έπειτα οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες άρχισαν να ηχούν, και αντιπροσώπευαν τις ιστορικές δυνάμεις που εξαπολύθηκαν εναντίον της αυτοκρατορίας του, και οι οποίες, έως το έτος 476, άφησαν την πόλη της Ρώμης σε κατάσταση όπου ποτέ πλέον δεν είχε άλλον Ρωμαίο άρχοντα να κυβερνά την πόλη, η οποία ήταν το σύμβολο της ισχύος και της δόξας της Ρώμης. Όταν ο παπισμός θέσπισε τον νόμο περί Κυριακής στη Σύνοδο της Ορλεάνης το έτος 538, ο Μωάμεθ εγέρθηκε για να επιφέρει κρίση εναντίον της ρωμαϊκής εκκλησίας, όπως παριστάνεται από την πέμπτη και την έκτη σάλπιγγα, οι οποίες ήταν επίσης το πρώτο και το δεύτερο αλίμονο, και αντιπροσώπευαν το Ισλάμ. Όσο ορθές κι αν είναι οι παραδοσιακές αντιλήψεις περί εκείνων

των σαλπίγγων, αυτές ορίζονται στο χωρίο όπου παρουσιάζονται στην Αποκάλυψη εννέα ως «πληγές».

Και οι λοιποί των ανθρώπων, όσοι δεν εφονεύθησαν από τας πληγάς ταύτας, δεν μετενόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ώστε να μη προσκυνώσι τα δαιμόνια και τα είδωλα τα χρυσά και τα αργυρά και τα χάλκινα και τα λίθινα και τα ξύλινα, τα οποία ούτε να βλέπωσι δύνανται ούτε να ακούωσιν ούτε να περιπατώσιν· και δεν μετενόησαν εκ των φόνων αυτών ούτε εκ των φαρμακειών αυτών ούτε εκ της πορνείας αυτών ούτε εκ των κλοπών αυτών. Αποκάλυψις 9:20, 21.

Η τέλεια και τελική εκπλήρωση των επτά σαλπίγγων είναι οι επτά τελευταίες πληγές του δέκατου έκτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Ακόμη και μια επιφανειακή εξέταση των προφητικών χαρακτηριστικών των επτά σαλπίγγων του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης καταδεικνύει ότι αυτές έχουν παράλληλα χαρακτηριστικά με τις επτά τελευταίες πληγές. Το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας λαμβάνει χώρα στην ιστορική περίοδο κατά την οποία η δοκιμασία πρόκειται να λήξει και η οργή του Θεού, όπως παριστάνεται από τις επτά τελευταίες πληγές, πρόκειται να εκχυθεί.

Όταν ο Χριστός, ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα, «ήνοιξε την σφραγίδα την εβδόμη», άγγελος ήλθε και εστάθη στο θυσιαστήριο, κρατώντας χρυσούν θυμιατήριον· και εδόθη εις αυτόν πολύ θυμίαμα, διά να προσφέρη αυτό μετά των προσευχών πάντων των αγίων επί του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίον ήτο ενώπιον του θρόνου. «Και ο καπνός του θυμιάματος, όστις ανέβαινε μετά των προσευχών των αγίων, ανέβη ενώπιον του Θεού εκ της χειρός του αγγέλου.» Η έκχυσις του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή προηγήθη από την ομόθυμον προσευχήν των πιστών, οι οποίοι ήσαν συνηγμένοι εν Ιερουσαλήμ.

«Μια αναζωπύρωση της αληθινής ευσέβειας ανάμεσά μας είναι η μεγαλύτερη και επιγονέστερη από όλες τις ανάγκες μας. Η επιδίωξη αυτής πρέπει να είναι το πρώτο μας έργο. Πρέπει να καταβληθεί ειλικρινής προσπάθεια για να αποκτηθεί η ευλογία του Κυρίου, όχι επειδή ο Θεός δεν είναι πρόθυμος να απονείμει την ευλογία Του επάνω μας, αλλά επειδή εμείς δεν είμαστε προετοιμασμένοι να τη δεχθούμε. Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι περισσότερο πρόθυμος να δώσει το Άγιο Πνεύμα Του σε εκείνους που Του το ζητούν, απ' όσο είναι οι επίγειοι γονείς να δώσουν καλά δώρα στα παιδιά τους. Αλλά είναι δικό μας έργο, με εξομολόγηση, ταπείνωση, μετάνοια και ένθερμη προσευχή, να εκπληρώσουμε τους όρους υπό τους οποίους ο Θεός έχει υποσχεθεί να μας χορηγήσει την ευλογία Του. Αναζωπύρωση πρέπει να αναμένεται μόνο ως απάντηση στην προσευχή.» Selected Messages, βιβλίο 1, 121.

Το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας ταυτοποιεί τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η σφράγιση αρχίζει με προσευχή, όχι όμως απλώς με την πράξη της προσευχής, αλλά με μια συγκεκριμένη προσευχή. Η συγκεκριμένη προσευχή προσδιορίζεται στο βιβλίο του Δανιήλ, το οποίο είναι, βεβαίως, και το βιβλίο της Αποκάλυψης.

Ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη και ο Δανιήλ στο βιβλίο του αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τις «έσχατες ημέρες». Στις «έσχατες ημέρες» εκείνοι που πρόκειται να είναι μάρτυρες του Θεού κατά τη διάρκεια της μάχης του πρώτου ουρανού θα δώσουν μαρτυρία στην προφητεία που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμαστική περίοδος. Αυτό

παριστάνεται ως η έβδομη σφραγίδα στα εδάφια που εξετάζουμε τώρα. Οι προσευχές που έρχονται προς τον άγγελο με το «χρυσούν θυμιατήριον» παριστάνονται από την προσευχή του Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο του βιβλίου του. Εκείνη η προσευχή είναι μια συγκεκριμένη προσευχή, η οποία είχε σκιαγραφηθεί από τον Μωυσή σε συνάφεια με την προφητεία των «επτά καιρών». Η προσευχή είναι διττή, και ο Δανιήλ θέτει το πλαίσιο της διττής του προσευχής με τους όρους «η κατάρα» και «ο όρκος» του Μωυσή. Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως είναι το ίδιο βιβλίο, και οι ίδιες γραμμές προφητείας που βρίσκονται στο βιβλίο του Δανιήλ επαναλαμβάνονται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως.

Η προσευχή που επιφέρει την έκχυση του αγίου πυρός κατά την κίνηση του ισχυρού αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, είναι η προσευχή του Δανιήλ περί των «επτά καιρών». Είναι η προσευχή που έφερε τον άγγελο Γαβριήλ κάτω από τον ουρανό, για να εξηγήσει τις προφητείες στον Δανιήλ. Στο τέλος της προσευχής του, η οποία καλύπτει τα πρώτα είκοσι εδάφια του Δανιήλ εννέα, ο Γαβριήλ κατέβηκε περί τον καιρό της εσπερινής προσφοράς. Οι προσευχές που ανέρχονται, τις οποίες λαμβάνει ο άγγελος με το χρυσό θυμιατήρι, είναι προσευχές που ανέρχονται καθώς δύει ο ήλιος, στο εσπέρας των «εσχάτων ημερών».

Και ενώ ελάλουν, και προσηυχόμεν, και εξωμολογούμεν την αμαρτίαν μου και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ, και παρουσίαζα την δέησίν μου ενώπιον του Κυρίου του Θεού μου υπέρ του αγίου όρους του Θεού μου· ναι, ενώ ακόμη ελάλουν εν τη προσευχή, ο ανήρ Γαβριήλ, τον οποίον είχον ιδεί εν τη οράσει κατ' αρχάς, πετόμενος ταχέως, με ήγγισε περί την ώραν της εσπερινής προσφοράς. Δανιήλ 9:20, 21.

Η προσευχή του Δανιήλ ήταν εξομολόγηση όχι μόνο των δικών του αμαρτιών, αλλά και των αμαρτιών του λαού του Θεού. Η προσευχή του αποτελεί το υπόδειγμα της προσευχής της μετανοίας που συνδέεται με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού 26.

Και όσοι απομείνουν από εσάς θα καταφθείρονται εξαιτίας της ανομίας τους στις χώρες των εχθρών σας· και επίσης εξαιτίας των ανομιών των πατέρων τους θα καταφθείρονται μαζί με αυτούς. Εάν ομολογήσουν την ανομία τους και την ανομία των πατέρων τους, με την παράβασή τους με την οποία παρέβησαν εναντίον μου, και επίσης ότι περιεπάτησαν εναντίον μου· και ότι και εγώ περιεπάτησα εναντίον τους και τους έφερα στη χώρα των εχθρών τους· εάν τότε οι απερίτμητες καρδιές τους ταπεινωθούν, και τότε δεχθούν την τιμωρία της ανομίας τους· τότε θα ενθυμηθώ τη διαθήκη μου με τον Ιακώβ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Ισαάκ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Αβραάμ θα ενθυμηθώ· και θα ενθυμηθώ τη γη. Λευιτικόν 26:39–42.

Αφού ο Μωυσής εκθέτει την τιμωρία που συνδέεται με τους «επτά καιρούς», την οποία αποκαλεί «τη διαμάχη» της «διαθήκης» του Θεού, προσδιορίζει τι πρέπει να πράξει ο λαός του Θεού εάν και όταν αντιληφθεί ότι είναι δούλοι στη γη του εχθρού, όπως ήταν ο Δανιήλ. Έπρεπε, όπως εκπροσώπησε ο Δανιήλ, να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους, καθώς και τις αμαρτίες των πατέρων τους.

Όταν αυτή η συγκεκριμένη προσευχή προσφέρεται από εκείνους που έχουν κληθεί να είναι οι έκατον τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ο άγγελος με το χρυσό θυμιατήριον θα λάβη «το

θυμιατήριον, καὶ» θὰ τὸ γεμίσει «ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναί, καὶ βρονταί, καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμός». Τὸ ἅγιον πῦρ, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὸ μήνυμα τῆς «ἀληθείας» σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸ παραποιημένο μήνυμα τοῦ «πυρός», τὸ ὁποῖο οἱ Ἰνωμένες Πολιτεῖες καὶ ὁ Σατανᾶς καταβιβάζουν ἐξ οὐρανοῦ, λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ «σεισμοῦ», ὅστις εἶναι ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς.

Στο βιβλίο του Ζαχαρία πληροφορούμαστε ὅτι ὁ Ζοροβάβελ ἔθεσε τόσο τὸ θεμέλιο ὅσο καὶ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τοῦ ναοῦ, στὴν ἱστορία τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ναοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ μετὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τὴ δουλεία, τῆς ὁποίας ὁ Δανιήλ υπῆρξε μέρος.

Καὶ ἀπεκρίθη καὶ ἐλάλησε πρὸς ἐμέ, λέγων· Τοῦτο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ζοροβάβελ, λέγων· Οὐχὶ διὰ δυνάμεως, οὐδὲ διὰ ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τοῦ Πνεύματός μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Τίς εἶ σύ, ὦ ὄρος μέγα; ἔμπροσθεν τοῦ Ζοροβάβελ θέλεις γίνε πεδιάς· καὶ αὐτὸς θέλει ἐξενέγκει τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον αὐτοῦ μετὰ ἀλαλαγμῶν, βοῶντων· Χάρις, χάρις εἰς αὐτόν. Καὶ ἦλθε πρὸς ἐμέ λόγος Κυρίου, λέγων· Αἱ χεῖρες τοῦ Ζοροβάβελ ἔθεσαν τὸ θεμέλιον τοῦ οἴκου τούτου, καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ θέλουσι καὶ τελειώσει αὐτόν· καὶ θέλεις γνωρίσει ὅτι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων με ἀπέστειλε πρὸς ὑμᾶς. Διότι τίς κατεφρόνησε τὴν ἡμέραν τῶν μικρῶν πραγμάτων; Διότι αὐτοὶ θέλουσι χαρῆ καὶ θέλουσι ἰδεῖ τὴν σταθμίδα ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Ζοροβάβελ μετὰ τῶν ἐπτὰ· οὗτοι εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου, οἵτινες περιτρέχουσιν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ. Ζαχαρίας 4:6–10.

Ὁ Ζοροβάβελ σημαίνει «ἀπόγονος τῆς Βαβυλώνας» καὶ ἀποτελεῖ σύμβολο τοῦ ἀγγέλματος τοῦ δευτέρου ἀγγέλου, τὸ ὁποῖο, ὅταν συνδυάσθηκε με τὸ ἀγγεῖμα τῆς Μεσονυκτίου Κραυγῆς, ἔθεσε τὸ «θεμέλιον» στὴν ἀρχικὴ κίνηση τοῦ Ἀντβεντισμοῦ. Ὁ Ζοροβάβελ ἐπίσης ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐπανάληψη τοῦ ἀγγέλματος τοῦ δευτέρου ἀγγέλου στὴν τελικὴ κίνηση τοῦ Ἀντβεντισμοῦ, στὸ κίνημα τοῦ Future for America, ὅταν τοποθετεῖται ὁ «ἀκρογωνιαίος λίθος».

Ὁ κόσμος ἐχάρη ἐπὶ τοῖς δύο μάρτυσιν οἵτινες ἐφονεύθησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῶν ξηρῶν ὀστέων, ἐν τῇ ὁδῷ ἣτις εἶναι ἡ «ὑπερλεωφόρος τῆς πληροφορίας». Ὅτε οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες ἀνεκλήθησαν εἰς ζωὴν, ὁ κόσμος ἐφοβήθη, καὶ οἱ οὐρανοὶ ἠγάλλοντο. Ὁ Ζαχαρίας, καθὼς πάντες οἱ προφῆται, προσδιορίζει τὰς «ἐσχάτας ἡμέρας», ὅτε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ χαίρει. Ὁ Ζαχαρίας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι χαίρουσιν ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τῶν δύο μαρτύρων, ὅτε βλέπωσι «ἐκεῖνα τὰ ἐπτὰ». Τὸ «ἐκεῖνα τὰ ἐπτὰ» εἶναι ἡ αὐτὴ Ἑβραϊκὴ λέξις ἢ μεταφρασθεῖσα ὡς «ἐπτὰ καιροῦς» ἐν τῷ Λευιτικῷ εἴκοσι ἕξ. Ἡ κίνησις τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τῶν ἐπτὰ καιρῶν τοῦ Μωυσέως, καὶ ἡ «ἀλήθεια» ἐκεῖνη μέλλει νὰ εἶναι καὶ ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς κινήσεως τοῦ τρίτου ἀγγέλου, παρὰ τὴν ἀπόρριψίν τῆς τὸ 1863.

Ὅταν ἀναγνωρισθεῖ καὶ ἐκπληρωθεῖ, καὶ τεθεῖ σε ἐφαρμογὴ με τὴν κατάλληλη διττὴ προσευχὴ, τὸ ἀληθινὸ πῦρ θα ριφθεῖ στὴ γῆ, ὅπως συνέβη κατὰ τὴν Πεντηκοστή.

Θα συνεχίσουμε νὰ ἐξετάζουμε τὸ ἀνοίγμα τῆς ἑβδομῆς σφραγίδας στὸ ἐπόμενο ἀρθρο.